

Apostolus, & Euangelista ait: Vidimus gloriam eius, gloriam quasi vngenti à patre, plenum gratia, & veritate. Neque fas est ait Bern. serm. 2. de aduentu, Dei filium degenerè suspicari, sed æqualem, fateri necesse est altitudinis, & eiusdem penitus dignitatis.

Nam & principum filios, principes, & regum filios, reges esse, quis nesciat? Hinc de eo apostolus ait: Qui cum in forma Dei esset, non rapinam arbitratu est se esse æqualem Deo. Ille merito (ait Bernard. homil. 2. super Misus est) qui cum de nulla in angelicâ formam factus fuisset, factori suo se cõparans, vsurpauit sibi, quod filij altissimi est proprium, qui vtrique in forma Dei non factus sed genitus est. Altissimus verò pater, quamuis omnipotens sit, non potuit tamen vel æqualem sibi condere creaturam, vel inæqualem genere filium. Fecit itaque angelum magnum, sed non quantum ipse, & ideo nec altissimum. Solum autem vnigenitum, quem non fecit, sed genuit, omnipotens omnipotentem, altissimum altissimum, æternus æternum ipsum sibi per omnia cooperari, nec rapinam æstimat, nec iniuriam. In libro quoque de fide ad Petrum Aug. ait: Pater Deus de nullo genitus Deo semel idest æternaliter de sua natura sine initio genuit filium sibi æqualem, & eadem, qua ipse natura liter æternus est diuinitate cõternum.

Et contra Maximum hæreticũ. Nihil patre minus habet ille, qui dixit: Omnia, quæ habet pater, mea sunt. Ioan. 6. Omnipotentia ergo patris etiam filij est. Nam omnia, quæ habet in substantia sua gignendo dedit ei pater: quæ de substantia sua genuit. Sed quid frustra ineffabilia narrare laboro? Certè potentiam, & gloriam eius (quam ut dictum est, per generationem accepit) ille proferat, qui generationem eius æternam narrare sufficit. Verum nullum inter filios hominum fore Esa. 53. tradit. Generationem eius inquis, quis enarrabit? Quamuis autem rex

fit, & dominus cœli, & terræ, immo & inferni ipse, qui venit, in cuius ditio ne cuncta sunt posita, & cui omne genuflectitur, cœlestium terrestrium, & infernorum. Specialiter tamen noster rex est per gratam electionem, & adoptionem, sicut & specialiter noster Deus vocari voluit, sicut ait Abraz. Gen. 17. Statuam pactum meum inter te, & me, & semen tuum post te sedere sempiterno, vt sim Deus tuus, & seminis tui post te. Et Leuit. 26. Ero vester Deus vosque mihi eritis populus, quoniam nos sibi populi elegit, in quæ suorum beneficiorum cumulare immensitate. Poterit hoc dilatarì ex Berna. super Misus est. homil. 3. & homil. 4. Hinc in psal. dicitur: Beatus populus, cuius dominus Deus eius. Et iterum. Beatus, cuius Deus Iacob, adiutor eius.

Innuitur quoque, in themate causa aduentus tanti regis, quæ est nostra liberatio à peccatis, & redemptio à pena perpetuæ damnationis. Rex noster ipse venit, & saluabit nos. Et Lucæ primo ait Gabriel: Ipse enim saluum faciet populum suum à peccatis eorum. Et ad Gal. quarto Misit Deus filium suum factum ex muliere, factum sub lege vt eos, qui sub lege erant, redimeret, vt adoptionem filiorum Dei reciperemus. Nobis itaque venit non sibi, quia in se magnus, & maximus, nobis factus est paruus, vt nos magnos faceret. Per Esaiam 9. dicitur: Paruulus natus est nobis, & filius datus est nobis. Nobis inquam, non sibi, qui vti que ante tempus multò nobilior ex patre natus natus, temporaliter non in digebat ex matre. Non autem angelis, qui cum magni habebant, paruulum non requirebant. Nobis autem natus, nobis & datus, quia nobis necessarius.

Et quomodo nobis necessarius? quia abieramus in regionem deserti longinquam, errauimus, & penitus seducti perieramus, perditosque captiuos nos tenuit, & possedit seductor callidus fortis armatus. Incepit errare primus